

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 67
BARCELONA 27 FEBRER 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÈFON 2753 A

Historia entera y formal del gran portero Pascual

Nació tan grueso y rollizo
con un hambre tan atroz,
que despreciando la teta
comióse un plato de arroz.

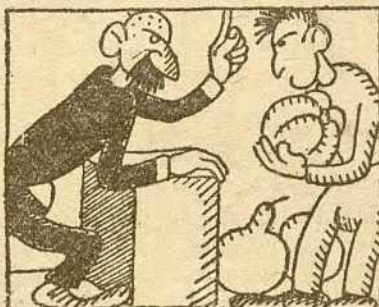
Como no cabía al coche,
sufrió con resignación
que lo llevaran en un vagón.

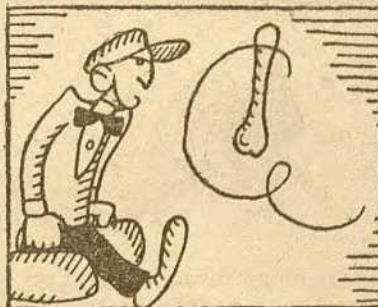
Cogió afición al fútbol,
mas cada vez que saltaba
a sus amigos matos.

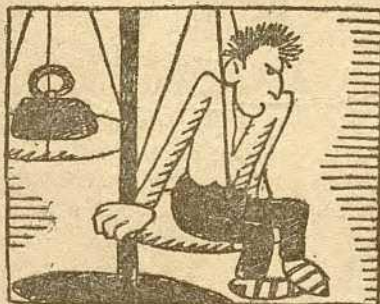
Jugó en Madrid de portero
distinguiéndose al momento,
los contrarios le tenían
y lo atacaban con tiento.

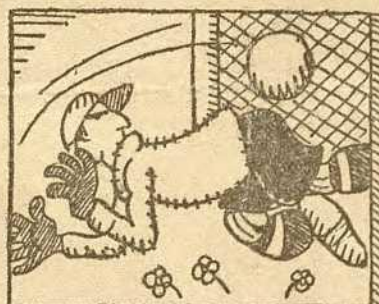
Mas si lauros conquistaba
de portero con sus trazas,
en el aula recibía
suspensos y calabazas.

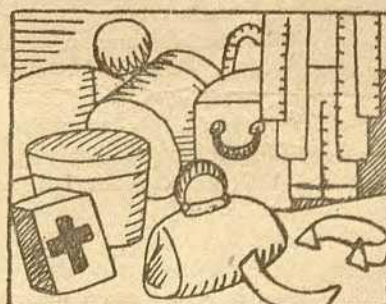
Llegó un día a Barcelona
muy gallardo y calavera
y vió saltar una tibia
de la pierna de Bruguera.

El «Barça», viendo escamado
que los flacos sucumbían,
una vez lo hubo pesado,
vió que no lo tumbarían.

En la puerta hace patxoca
y si algún defecto tiene,
es que detiene y no bloca,
y si bloca no detiene.

Con ser tan buena persona,
defectos ha de tenerlos,
y asegura su patrona
que cuesta de mantenerlo.

MATAS-ROSELL

«JALAR Y JALAR, HASTA MORIR». — EL PADRI. — UN DUEL? — ELS OCELLS CANTEN I LES SARGANTANES S'ESPANTEN. — LA BATALLA DEL SIFON.—EN ROSELL ES MORT. — CAP A L'INVERN. — SOLITUD!

La digestió és una de les funcions del cos humà que més amoïna i turmenta. A les primeries del Xur! un servidor, com que passava alab engrunes de pa de pessic i pells de llangonissa, la digestió no em donava cap mal de cap; però d'ençà que'l Xur! és *poderoso*, amb la dèria de fer la pau dels àpats endarrerits, després d'una menjada, entre els àcids, els gasos i el pes al païdor em trobo que no sóc bo per res.

Acabava de dinar. Sobre la taula hi havia encara restes de l'àpat que tenia al païdor:

*Mongetes avec sance arcadiene.
Pebrois du Rhome.
Vedella trufec a la Martinique.
Pieds du cochon avec sifon.
Menuts de poularde au Salt de la Magnèsia.
Pommes de l'autre (ing. de Ferris).
Sidral.—Cafec et liqueurs.*

Tot això ho portava a dintre, i no cal dir que, cada vegada que el meu estómac volia expansionar-se, em veia obligat a fer esforços desesperats perquè no es descobrís ço que havia menjat. Varen trucar a la porta. La raspa, mentres paeixo, té l'obligació de dir que no hi sóc.

—No hi és! Li dic que no hi és!
—se sentia cridar a la porta; però una veu agitada responia:

—No hi fa res; tinc de veure'l de precis!

Jo, fiant en la força de la Pepeta, estava segur de què l'empipador visitant no passaria; però quan més refiat estava em vaig trobar amb el senyor Matas al mig del menjador.

—Eh! Vostè? Com? Però és

cert? Què veig! Llamps i trons!
En cos i ànima? Brrrr!

En Matas anava en mànegues de camisa. En una mà hi portava una espasa i en l'altra una pistola. Entre mig de les dents aguantava un

punyal de grans dimensions i un xarrac. Tenia tot l'aspecte d'un suïcida que no sap quina arma triar per anar-se'n a raure a l'altre barri.

—Jo, si, jo sóc—digué amb veu entelada.—Jo, que vull fer justícia d'una vegada. Ell o jo hi estem de més en aquest món.

—I qui és ell?

—En Rosell!

—En Rosell, Vostè ell!

—Li acabo d'enviar una targeta i un guant, i per més bacallaner que sigui, em sembla que ho entendreà. Em vull batre. Vós sereu el meu païdor...

—Jo, padri? Quina il·lusió que'm fa! I com li posarem?

—Home, li prego formalitat. Es tracta d'un duel a mort. En Rosell és el meu enemic. Es la fatalitat que'm persegueix, que m'espia, que'm posa trabes, que'm desacredita...

—I quan serà això?

—Demà, a les quatre del matí!

—No faltaré.

El combatent que's dirigeix a un duel i no hi va amb *pesetero* no és un bon combatent. Això ho digué Shopenhauer i va tenir un èxit; si ho hagués dit jo, ningú n'hauria fet cas.

En Matas i jo, ficats dintre d'un cotxe de lloguer, corriem per la carretera polsosa a més de sis centímetres por hora. La naturalesa es començava a despertar. Les flors, els ocells i les sargantanes, cada u pel seu estil, mostraven la joia que'ls omplia. Davant nostre, la muntanya pelada sorgia majestuosa coberta d'esplendent vegetació i de restes d'escombraries multicolors.

El cor d'en Matas feia trontollar el *pesetero* com una closca de nau en mig d'una tempesta en alta mar.

Per fi arribàrem a lloc. En Rosell ens estava esperant amb cara de *pocos amigos*, acompanyat d'en Salvà i en Rosich, que eren els seus padrins.

—Buenas—digué en Matas baixant del vehicle.

—Buenas—respongué en Rosell mirant-se'l de reüll.

Els ocells pararen de cantar i un silenci sinistre ens voltà a tots.

La tria de les armes fou difícil. En Rosell volia la pistola, en Salvà el sabre, en Rosich els gasos asfi-

xiants, en Matas el dominò i un servidor el sifon.

Per fi es decidiren pel sifon, i cada un dels combatents arreplegà el seu, disposat a lluitar.

Quina lluita! De primer antuvi en Matas rebé un raig de carbònic a l'ull que'l deixà en inferioritat de condicions. Després fou en Rosell qui sofrí una regada al nas que li privà la respiració. Jo estava amb ànsia. Però la fortuna vindré en auxili d'en Matas; el sifon d'en Rosell va fallar. Fou endebades que'l sacsegés i el trontollés, car no volia rajar ni per l'amor de Déu. En Matas s'encoratjà i prengué una ofensiva en tota la línia. En Rosell corria davant d'ell com un esperitat. A l'arribar arran d'un cingle es deturà: allí l'arreplegà el pare dels graciencs. S'abraonaren l'un a l'altre i començà una lluita homèrica. Escupinades, travetes, estirades de

cabells (en Matas tenia avantatge), pessics als ronyons, cops baixos; de tot hi havia. Per fi en Rosell va relliscar i s'estimbà, anant a parar en una fondalada, restant-hi sens vida.

Cap de nosaltres gosà moure's. Un estol de dimonis sorgí de tota terra amb en Pere Botero al davant i s'apropà a mi. Per En Pere Botero amb veu rogaiosa cantà:

*Ni austero ni comedido,
el averno has merecido,
i con esta nueva aurora
se acabó la menjadora.*

I el chor de dimonis responia:

*Federatius enredadors
a l'infern de dos en dos.*

El carregaren en una caldera amb rodes i se l'endugueren cap a les profunditats de l'abim, mentres nosaltres restàvem esglaiats.

Els cants s'allunyaven i el seu resó encara arribava a les nostres orelles.

*Federatius enredadors
a l'infern de dos en dos.*

Els equilibris de la premsa deportiva davant del conflicte «Europa»-«Federació», per conservar la neutralitat.

“Europa - Avenç”, o el antifaz rosa

(Fàula d'altres temps)

En temps de Lluís xiv, quan
s cortisans anaven habillats de
llut blau cel i portaven mitges
sedes i calçotets amb sivella i
cinturons (no graciencques)
i abruixons empol-
lats i minuentos al só
de la barba havia un bufó
i un abrigo de Por-
tugal i els seus acudits
i la societat de cò-
mics i de disses.

XIV, per altres que
...iva moltes vegades les
...es de cap de nació en
...s d'en «Llombrogo de Por-
...ra», i quan això succeïa els cor-
...tisans s'entregaven a tota mena
de disbauxes, menats pel geni
humorístic del bufó.

Feien goig de veure els balls de corcoll al só dels rac-racs, de les granotes vora l'estany i el casc de fons artificials dintre dels orinadors; les caceres de puces amb monters majors i un estol de gossos llebrers i arriscats caçadors i altres distraccions innocents però divertides, que feia que tota la cort ho oblidés tot per acudir-hi, i empenyia al poble a seguir fil per randa tot quant succeïa i a comentar-ho sabrosament...

—Què fa? Ja ha tornat a beure sidral? Es això lo que li he manat?

L'amo em deia això, esguar-
dant-me amb posat federatiu i
amb ganes de desqualificar-me.

—No li he dit que parlés de l'«Avenç» i de les causes que l'han obligat a plantar a l'«Europa»? Doncs perquè surt amb en Lluís xiv i els focs artificials?

L'amor propi de narrador espiritual ultratat s'em sublevà.

Jo, deixant-me portar per la meua fantasia romàntica, havia compost una faula, deixant a la picardia de cada llegidor el treball de substituir els noms dels protagonistes pels que més li plaguessin i d'aquesta manera evitar que el senyor Rosell em tirés pels tribunals. Però l'amo no ho és de romàntic ni espiritual. Al pa, pa, i al vi, vi... I això m'empipà.

—Vostè no em comprèn! Sóc un incompres! Malaguanyat talent que tinc!

—Vaja, no faci el llo ro i par-li de l'«Avenç». Vagi a Sant Andreu a entreviuar a l'Albar que és modest i es deixarà enredar.

—Qui? Jo a Sant Andreu? Ja, ja, ja! Ara sabrà qui sóc jo. Ara li demostrare jo que valc

Vaig escupir tres vegades a

terra pronunciant aquestes paraules màgiques :

Mau, marramau, mau !

Degà dels lloros surt del cau!

Es sentí una remor de mobles
que es corquen i el Degà dels
lloros aparegué tot voltat de
llum.

—Mandad! Cese la tramontana! El Hada de los loros me envía!

L'amo tremolava com una fulla d'arbre. Tenia mitja por per no dir sencera. Jo, tranquil·lament, vaig manar-li.

—El País del Sidral necessita a l'Albar; *vuela i porta'l*. El *talismán* de la calderilla et protegirà!

—Salut i sidral !

Dient això desaparegué i als tres segons teníem a l'Albar assegut damunt de la taula, més

EN CARULLA, EN MARTÍ I EN PIERA:

—Que és bufó!

mort que viu i amb ganes de fugir.

—Tranquilitza't; estàs a la Redacció del XUT! No et farem cap mal. Volem entreviuar-te.

—Parlareu de mi? Em fareu popular?

—Sí; seràs popular. Però, abans, respon: Per quins set sous vos vàreu comprometre a jugar amb l'«Europa» si no vòlleu separar-vos de la «Federació»?

—Ah! veurà: els jugadors de l'«Avenç» som amics dels de Gràcia i, com que la «Federació» sempre ens ha fet la llesca i fa un quant temps que portem la negra al damunt, creguérem que havia arribat la ocasió de fer un cop de cap.

—Bravo! Però per què el dia abans del partit vàreu recular?

—Ep! Nosaltres no vàrem recular; va ésser la Junta.

—Però, com dimoni es va tombar la Junta?

—Això, preguntí-ho al *sursum corda*! A mi no m'expliqui res!

* * *

L'amo es va quedar entristit. Tot estava tan fosc com abans.

—Ho veu? No hauria sigut preferible que hagués escrit aquella faula d'en «Llombrigo de Porpra»?

—Té raó! Encara hi és a temps!

Me'l vaig mirar de cap a peus com volent dir:

—On va, ara, aquest? Que s'ha cregut que sóc un esclau?

...El cas és que em va treure d'un compromís, car de la faula no sabia com sortir-me'n. L'havia començada sense saber on aniria a parar.

Val més així!

Dova

COLLABORACIO I ARROS

Petita entreviu amb en «Ricarditu»

A mi en Zamora em té el cor robat. No sé què dir-m'hi. Quan el veig tan serè, dintre el marc dels tres pals d'un gol, destacant-se la seva samarreta blanca, negra o d'un altre color, segons el *match* (això diuen que és per prescripció facultativa), damunt del galimatias de la xarxa, amb aquell aire de «no me l'entraràs» que escriuixeix, m'entusiasmo més que bevent sidral. Davant

—Si no fas bondat faré venir al senyor Rosell!

—Noooooo!

d'en Zamora a la porta, riguin-se d'un *referée* que faci el paveró i de les etxures d'en Julià.

Així és que vaig decidir-me a entreviuar a l'«as».

—On el trobaré? —vaig pensar. — Tractant-se d'un element del «Real», deurà ésser a la Plaça Reial.

Vaig anar-hi i no vaig trobar-l'hi. Doncs, al «Royal». Tampoc. Em varen dir que de vegades hi anava, però llavors no hi era. Jo que sí, que me'n vaig a una porteria. Allà hi havia en Zamora.

—...?

—Que si em deixaré entreviuar? Si no m'ha de pendre el pèl, prou.

—...?

—Sí, senyor. L'«Español», l'any que ve, quedarà campió de Catalunya i d'Espanya, de pet. I ho serà fins l'any 1937. L'any 1938 ho serà el «Martinenc».

—...?

—Jo no piraré del «Real» fins que en Vilarrodona no estigui a la meua altura. Per això l'entre- no cada dia jugant a *saco*.

—...?

—El «Barça»? El «Barça», per vostès, els entreviadors, sempre té d'ésser un misteri.

—...?

—El meu *truco* per parar els «panals» és espantar al que me'l tira, dient-li que m'hi jugo cent pàfies que no me l'entra. Com que les pàfies s'atabeles a tots els jugadors, heu's aquí que el jugador que tira el «panal» s'esvera... i a *kik*...

—...?

—El davanter que més em ne- guiteja és en Samitier, i això que som amics! Però em fa rodar el cap amb els seus 207 salts per minut.

—...?

—En Cros no em fa res a mi, però tremolo pensant en el dia que jo sigui casat, amb el surt que els meus nens podrien tenir si un dia se'm posessin pels volts de la porta i el veiessin.

—Perfectament i moltes gràcies, Ricarditu.

—A reveure, *amigazo*.

I el porter nacional, repen- jant-se a la porta amb un sol braç, em va donar novament una sensació que riguin-se d'un *referée* que faci el «caca» i de les etxures d'en Julià!

EL FOLLET DEL GRAMÒFON

GLOSSARI INCOHERENT

EL BACALLÀ

El bacallà és un article que de tant en tant ja ve de gust, però massa sovint embafa. Un enfit de bacallà esdevé fastigós i no fa fi. És ordinari. Sigui penca o morro, el bacallà sols dona gust, per tot dia, als paladars sense pretensions, al peixi menutti, a la plebs. Jo comparo el bacallà amb les malifetes dels lladregots o amb les hazañas dels cacics sense pudor i sense vergonya. Molta gent hi disfruta i s'hi engreixa. Fins ho troben gustós. Un atropell els fa l'efecte d'un tall de morro. Se'n llepen els bigotis. Va per ells...

El bacallà no és sincer. Acciona d'amagat. Si es presentés tal com és, tothom sabria tot seguit de quin peu coixeja. Però per a dissimular la seva intolerable salabror, el mal gust que n'habilla, el tuf d'origen roman a l'aigua un quant temps. L'aigua li serveix com a cèl·les per a persones el càrrec que desempenyen. L'aurèola d'un càrrec, el prestigi que als ulls vulgars dona la direcció dels afers públics, els dissimula la seva amargantor i els fa més digeribles.

Però el bacallà té mala baba. És traidorot. Tot nyau-nyau, quan menys t'ho penses, ja t'ha donat un mal de ventre. Sembla talment que tingui algun agravi que venjar, i quan un, tip de veure'l en remull, ja el té per cosa inofensiva, ell fa la traveta... Si pogués riure, estic segur que el mala bèstia riuria...

El bacallà, com vostès saben, no té cap. El té a Escòcia. Aquí, lo que coneixem és tot tripa. Sens dubte tampoc té cor, com tot lo nafrat. No han sentit dir que els lisiats, els que els hi falta quelcom per a ésser perfectes, tenen certa amargor que els fa dolents? Doncs per això el bacallà — faltat de cap — és dolent, amarg, traidor...

Els senyors d'upa, fins els que remenen les cireres, se'n serveixen. Ells no hi alternen, però se n'aprofiten. A la seva taula no li volen, però serveix per als criats. És plat de segunda mesa. Per això la premsa no s'ocupa del bacallà. I estem convençuts de que tampoc el bacallà pot veure a la premsa.

Francament: és plat que no els recomanem. Quan els en serveixin,

apartin-se. Val més un tall de llug que tot els bacallans i els bacallaners...

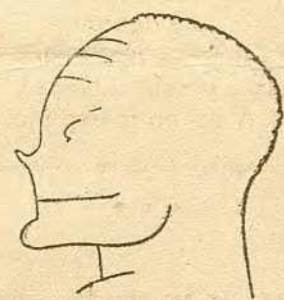
I ara, dissimulin. No tenia tema deportiu i he triat el que primer m'ha passat per la gorra. Potser ha influït en què els dongués aquesta llauna una passa de disgustos produïts pel bacallà, que ara pateix mitja Europa.

XAVET

BOXA

La vetllada a benefici d'en Gaston va ésser un èxit. La gent no hi cabia.

En Cañizares, a Madrid, no pogué fer brometa de ring. En Ruíz, que té mal geni, de seguida li cercà les pessigolles, deixant-lo embalsamat.

EN CAÑIZARES

Li publiquem la caricatura perquè diu que no és amic de sortir retratat als diaris. Així li fem la guitza.

De totes maneres, és igual, perquè si en Ruíz no l'hagués tombat, l'hauria desencolat el públic, que volia que en Ruíz guanyés fos com fos.

L'Americano, el dia del benefici a en Gaston, es va lluir.

No té res d'estrany. No veuen que boxejaven amb uns guants que semblaven coixins!

EL FRARE DEL BARÒMETRE

La independència de Gracia,
o El vals de los socios

Opereta vienesa en 3 actes i sis quadros, original del que fou glòria del teatre grec, Dova, amb música del molt renomnat compositor sidralista Fhiscorn. Es publicarà sencera en el número de la setmana vinent del

XUT!

Vestuari exprés de casa el drapaire! Trenta decoracions pintades a mà pels millors escenògrafs! Efectes de llum a càrrec del «Monopolio de cerillas»! Una tempestat en escena a càrrec dels creients de Montmeló, que han fet pregàries exclusivament per a nosaltres! Coro de damiselles graciencques, dirigit pel senyor Julià! Apoteosi final!

¡Están despachadas todas las localidades!

CICLISME

Si volguéssim comentar totes les aberracions comeses el dia del Congrés de la «U. V. E.», a més de fer-nos mal la consciència, ompliríem tot el paper del XUT! Ho farem solament a *vuela pluma*.

Nosaltres hi érem de compar-ses en aquella distreta comedieta, en la que ningú s'entenia ni sabia dir el que feia dos anys que pensava dir aquell dia.

L'Oriol, que tanta expressió de paraula té, digué, a l'haver acabat de vocalitzar, que anava malament amb el que acabava de dir. En Torres (tan viu) tampoc digué bé la seva partitura. El delegat de Sabadell, que no sabia xafar el castellà de Creu Alta, digué que d'això de no saber-ne en tenia la culpa son pare. Ja ho veieu: crieu fills, pares..., etc. En Llorens, president de Mesa, digué que de tot se'n cuidarà el nou Comitè Directiu, i això fou la manera que no entrà en discussió res. Tot quedà aprovat, o sia, mal aprovat.

Del Velòdrom, que *los chicos* tant en parlaven, se'n féu cas omís i ningú digué res. Per mi, aquella gent estaven hipnotitzats.

Que tinguin Velòdrom a Badalona, Sabadell, Gavà, es comprèn; però a Barcelona, tal volta deu ésser massa petita per lluir tal joia.

Què hi diu ara en Renom, que fa tres anys va voler la presidència de la «Unión Velocipédica Española», per a fer el Velòdrom?

El diumenge, dia 17, la «Unió Esportiva de Sans» dugué a cap les proves de 50 quilòmetres, sense por del fred. Les provaren dues dotzenes de minyons de bona talla i bona fe. Diem bona fe,

perquè, tractant-se de proves (que no hi ha pasta), només hi corren els que tenen bona fe i amor a l'esport. Molts, saben el preu d'un modest diploma, i no hi corren; però no volen saber l'honor del mateix.

A tots els que prenen part en les proves cicleres, nosaltres els mirem amb molt bons ulls. Els que gastem per a mudar-nos.

Els que se'n dugueren la *palma* de l'honor, el diumenge, foren en Julià Espanyol i en Manuel Alegre. L'últim arribà a rodeta del primer, o sia, a un *quint*.

Julián, que tiés mare; no te fies de que maño te vaya a un quinto de diferencia; sépalo, que Alegre ya no es tal quinto y no te fies de él.

PARET MET

Però la seva fama, amb tot i haver traspasat les fronteres, no ha arribat a la «Federació».

La «Federació» està més lluny de totes les fronteres i de totes les terres habitades. Aquest és el motiu de què en Cabedo no

En Cabedo

Temps enrera, un tal Quevedo, es va captar el favor dels reis amb els seus acudits grassos i els seus gestos grotescs.

Avui, un Cabedo s'ha guanyat l'admiració de tot Sabadell entomant pilotes rabentes i defensant uns colors, que pel sol fet d'ésser de Sabadell, són inalterables.

hagi anat a substituir a en Garrobé en el campionat regional.

¡Tomax!, dijo la marquesa, con aquel aire de candor que tanto la distinguía, contemplando la deportividad de nuestra «Federación».

No n'hi havia per menys!

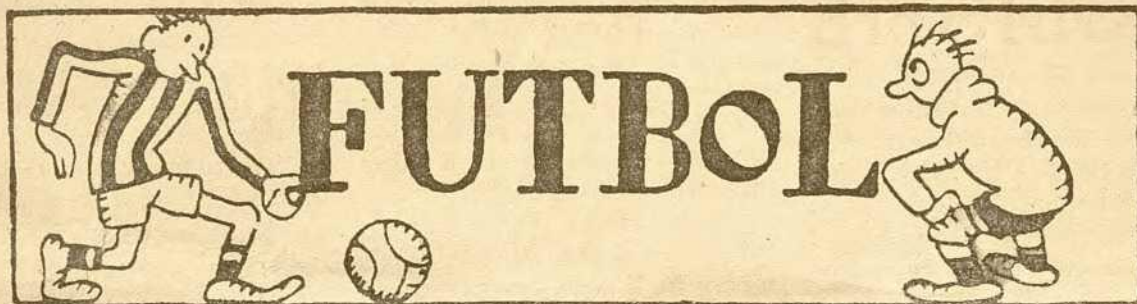
X.

XUTAIRES!

Compreu cada setmana la NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA que publica un argument d'una de les més excel·lents pel·lícules dels protagonistes més estimats del món.

Aquesta setmana publica el de «Un frac para dos», de Charles Ray, estrenada totjust.

Compreu-la que és de lo milloret que corre!

«Selecció catalana» contra «Selecció centre»

(Per telègraf acústic)

Bilbao, 3'05.—Bufa tramontana. Público friégase manos impaciente. Sale equipo catalán. Rumores en la mayoría.

A las 3'15.—Sale equipo Centro. Monjardin jura endinyará goles. Pican de pies a tierra para revenirse.

A las 3'17.—Murguia toca pito. Arranca Castilla y Pérez xuta. Mau! Un gol! Público abriga esperanza. Una vez abrigada la esperanza no tiene frío.

A las 3'20.—Sami xuta fuera. Sancho se crece i toca techo. Planas recibe. Le ponen árnica y estornuda. No ha sido nada.

A las 3'23.—Feliu hace gol con manos. No vale. Piera toca palo. Malo! Mala estrugancia.

A las 3'24.—Sami pica balón y suca. Se empata. No se conforma y repite. Se desempata.

A las 3'30.—Caicedo hace trucos y público se esgargamella. Zamora para pelota y deja parado al público.

A las 3'34.—Sami sigue xutando. Público pica de manos y Murguia pita. Zamora repica ciosa de Monjardin. Bronca. Se tira panal y no entra. Madrileños no están de llo-millo.

A las 3'34.—Triana pasa el fiellato. Otra vez empatados. Zamora reniega.

A las 3'60.—Portero nacional aguanta mecha. Feliu pifia. Arbitro se engresca con el pito. Toca serenata Toselli. Jugadores se empipan.

A las 3'64.—Piera mete balón red. Madrileños no dicen haba. Bufan.

A las 3'67.—Triana se empipa y empata. Feliu hace cirios. Pelota parece ou com balla. Martínez sale y se empenedece.

A las 3'80.—Catalanes dominan. Refli ordena ahuequen.

A las 3'89 (per qué són vostès).—Se prolonga. Catalanes dominan, pero Monjardin hace gol. Era orsai y Murguia hace el ornio.

A 3/4 de 15.—Llueven «corners» puerta madrileña. Sagi Barba xuta y encoloma tanto. Empatamos por variar y se acaba la gresca.

Le telegrafiaré por correo resultado seguido partido.

ZURRIBARREITIGORREITIA

No volem afegir-hi res més, car en el nombre vinent publicarem les opinions dels jugadors.

VALB

Barcelona (R.) Júpiter

A l'anar a escriure aquesta ressenya encara no ens sabem avenir de lo espantant que va jugar en Blanco. Sentim un remordiment en la consciència que ens rosega l'ànima. Tantes coses lletges que li hem dit i tant bé que ho fa. Ell i en Platko evitaren que durant la primera part el «Júpiter» fes una dotzena de gols.

La davantera reservista del «Barça» no sabia pas per quin mar navegava. En Paló i en Pueyo segurament són uns «asos» jugant a patacons, però lo qu'és a futbol no creiem que surtin mai de la reserva.

Els mitjos, especialment l'Elles, va donar tot el joc que pogué i es comportà com un tercet ben afinat.

Del «Júpiter», en Gumbau i va fer forrolla amb aquell gol de repicó que va fer la guitz a en Platko.

Els demés compliren com a poblenovins pundonoros.

Va arbitrar en Forns amb molta indulgència i acontentant a tothom.

X.

Esperant que es resolgui el conflicte.

Europa (R.) Andreuenc

Els dos clubs *rebeldes* s'ho varen fer, guanyant el menor d'edat.

No en parlem més? Doncs no en parlem més!

X.

Gràcia-Sabadell

Serem breus. En Peidro sortí coronat de llorer. Això ha decidit als seleccionadors a enviar-lo a Bilbao. Com que el «Sabadell» es va presentar incomplet va rebre del car-pó amb totes les de la llei.

Es va lluir en Dalmau.

MOTORISME

La carrera Monistrol - Montserrat

Un servidor, el diumenge, després de purgar a la «Shanffort» de 1/4 de cavall amb oli de resina, va envestir la carretera de Terrassa com un Vidal de segona mà fent un soroll de llauna que enternia com una *apisonadora de pulsera*. Agafava els viratges pel mig de la carretera

poseït d'un vèrtig de velocitat que deixava astorats a tots els que es dirigien cap a Monistrol. Allò era el *record* del córrer.

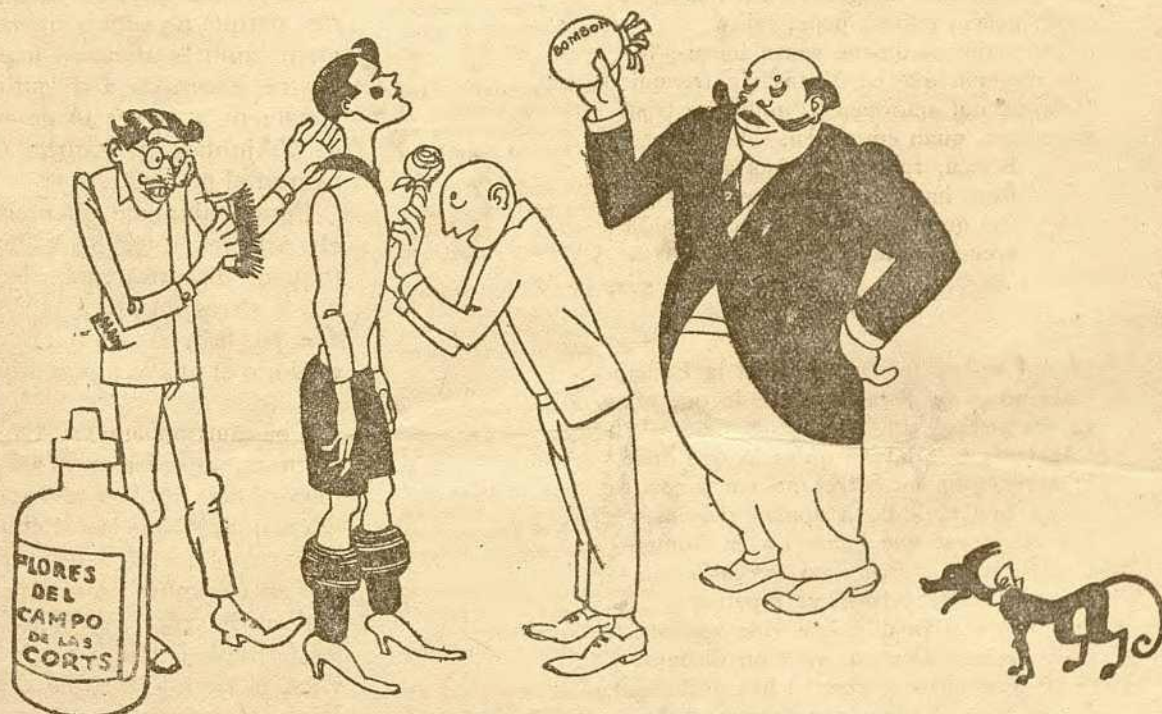
A l'arribar a lloc els corredors es disposaven a sortir. En Christin, amb l'A. B. C. entre cames, es disposava a batre el record d'anar a poc a poc. En Texidó

no sabia aguantar l'equilibri i va posar el caballet per anar més segur. En Trimm feia festes a la seva Royal perquè el fes quedar bé. Tots es preparaven a enlluernar a la concurrència exposant el físic enfilant-se cap al Monastir dels nuvis amb exposició llur i sense recordar-se de la família.

En Lòpez, amb aquelles ulleres amb motor, s'enfilava seguit d'en Ferraz sense moure enrenou, però amb gran seguretat.

L'Alà, amb la «Douglas», més gallardo que un Max Linder, agafa els viratges estil Lluís XIV, més elegant que en Brummel. En Christi camina davant de la moto i aquesta no el pot atrapar. En Codina i en Bigorra van fent com aquell que fa el taxi. En canvi, en Macaya i l'Escaler fan patir a les criatures donant gas a riscos d'una explosió.

En Carrión, en Boada, en Torres i en Camats, amb els sidecars, van fent tota mena de acro-

PER A EVITAR LES DESQUALIFICACIONS

—Té, i si el refil no et troba prou simpàtic, dóna-li aquests bombons.

bàcies i no passen la maroma amb calçotets perquè no volen. L'Arana puja com un esperitat sense escoltar els consells dels que li recomanen prudència.

Però això no és res. Per sobre nostre passa un aeriplà que quasi no el veiem. Qui deu ésser? Un senyor ens diu que és en Vidal que ha pujat pel dret. Tot-hom s'esgarrija al sentir això. Un xicot que es permet el luxe de desmaiar-se a dalt de la moto, es capaç de tot!

En Pi, el rei del circ eqüestre,

passa fent tota mena de disbauxes motoristes.

Després passen en Matheu, en Saxo Font, en X X i l'Alegre, amb quatre rodes per barba.

Els germans Vinke sofriren un daltabaix, però que sortosament no serà gran cosa. Ho celebrem, car del contrari, la nostra brometa seria fora de to.

Que qui va guanyar? *Arriba, home!* Això ja ho porten els diaris!

SARAGOSANO

El senyoràs

Tots vostès el coneixen; va tot mudat i enjoiellat: cadenes, agulla de corbata, rellotge de «pulsera», esclavines, anells!... Un aparador d'«El Regulador», *ni más ni menos*.

Quan passa pel carrer, les criatures el senyalen amb el dit; els grans el miren amb admiració; les noies, quan el veuen, somriuen i canten allò de: «Tot el que vulguis et dava jo...»; però ell passa amb gest olímpic, sense fer cas de ningú, com un senyoràs.

Però avui això ja s'ha acabat. La canalla, quan el vegi passar, el veurà passar a seixanta quilòmetres per hora i les noies no tindran temps de somriure.

I és que el senyoràs té automòbil: té un «Buick» que fa fredat sols el pensar els duros de benzina que costarà a en La Riva. Pobre senyor, no sap pas el que ha fet; els quartos que es tenia de gastar a «La Manigua» els haurà de despendre únicament i exclussiva amb l'auto del senyoràs, perquè no serà benzina solament, amb lo aficionat que és el nostre *Ricarditu* a discutir; segurament a la secció de multes de l'Ajuntament hauran d'augmentar el personal.

Perquè així com discuteix amb els àrbitres totes les faltes que toquen, discutirà amb els *urbanos* i altres encarregats de l'*orden público*, si tenen raó d'aturar-lo, o si anava a massa velocitat, etc.

I el que per en La Riva, de moment, va ésser una cosa sense importància, potser al capdavant li costi més que tot l'equip de l'«Español», això sense comptar que en *Ricarditu* no tingui la genialitat de voler anar a Itàlia i a les Olimpíades amb l'auto. Llavors, el caos i la ruïna d'en La Riva tot seria u.

QUICOFF-PLONGEON

Cuplets del «XUT!»

El cèlebre Rancu

(Música de «La filla del Nandu»)

Sóc el cèlebre Rancu, que per fi he lograt fer la guitza a l'«Europa», al qui he ben xafat. Cert diari fa dies que de mi mal escriu, però jo faig la meua sens fer cas del que diu. Em diuen coses lletges en cada article: cacic, penca, panoli, pepa, talòs, i fins arriba a dir-me sense mirar-s'hi que mereixo que en Matas em trenqui un os. I els sis mil «europeus», amb aire trist, em criden, quan em veuen, tots decidits:

Rancu, rancu, ens has amolat
i ens has esguerrat el campionat.
Pel que't pugui, ai Rancu! passà
creu-me, Rancu, compra't tafetà.

Sóc la «mano que aprieta» de la Federació i allí no es fa altra cosa que lo que mano jo. Doncs sempre tinc per norma tallar el bacallà i afavorir el «Barça» qu'és lo que millò em va. Que reneguin els altres no em preocupa doncs tinc molt bona «pata» gràcies a Déu. I a cacic crec que guanyo a en Romanones i en tocant a *frescura* no és res la neu. Per xò tota la premsa va repetint la cançó que fa dies que vinc sentint:

Rancu, Rancu, vaia un disbarat
que has engiponat i has pastellejat.
Mira, Rancu, que potser rebràs...
Rancu, Rancu, que et perilla el nas.

JOCES FLORALS DEL «XUT!»

TREBALLS REBUTS

TEMA LLIURE

Lema: «Sarna con gusto...».

¡Oh admirable aficionat
que penjat en un tranvia
cap al futbol vas fent via
ets digne de sé elogiati!

Jo crec sense pasió cega
que fas molt mes sport tu
que aquests amateurs de pega,
donc mentres tu com un gat
vas penjat en el tranvia
ell al auto repapat
cap al camp també fa via;
Tu per agafà el tranvia
tens de fer carrera a peu
i si ja va molt ple el cotxe
hasta potsé un matx de boxe;
i al fi si l'urbano et veu
que vas penjat al estribo
et diu alsant fort la veu
«Apa baje o lo derribo»
i tens d'anà un tros a peu.

Després de tant d'enrenou
arribes al camp de joc
no trobant ja «puesto» enlloc
perquè està ple com un ou.
Per trobà un xiquet de lloc
et costa 10 trepitjades
un pessic, tres bofetades
!Que tot sigui per l'Esport!
El refi toca penal
!No sap lo que s'empatolla!
L'aficionat tot irat
va hi practica un esport nou
«el llançament de l'ampolla».
El refi tot espantat
al veure que van mal dades
fa titilit «ja s'ha acabat

El públic crida i protesta
salta la guardia-civil
i allà s'hi arma una gresca
que cada «palo en val mil.
Comencen els cops de sabre
l'un gemega l'altre plora
tothom vol sortir a fora
!Ni el rosari de l'Aurora!
Y el pobret aficionat
cansat brut espellifat
ja ni dir «fava» no pot.
!Qué tot sigui per l'esport!

!Oh admirable aficionat
que penjat en un tranvia
cap al futbol vas fent via
ets digne de ser elogiati!

JHON NOMIRAM

TEMA LLIURE

L'amateur va, be y
Hasta reparteix pinyas si convé.
No pensa mes que'm el «Club»,
Compra cada semana el «Xut»
La «Jornada, Mundo y Vida»
Y ho llegeix amb alegria
Y hasta en sol fer colecció.
Acaba sempre a la ruina
Y sa mara l'atunyna.

Per anar el diumenge al partit
De dinar a la una ja ha finit
Y ara senyors soc jo el que ha finit
Doncs de repent les idees m'han fugit.
ANDRESILLO

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Al club que me manté».

Al club que me manté
li ting un amor tan gran
que jo d'ell no m'en mouria,
peró, aixó si, mentre no me farien
propostes de mes alt gran.
Aquestes se reben a millions
acabada la temporada
pera veurer si hi ha algú que bada
o vagi de pela-dom.
Peró a mi, mentre no me passin
vint duros diaris, pis, porter i auto frano
jo no cambio ni de club ni de color
encara que aquest sigui el blanc.

PEP OR PAL AM OS

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Si vis campeonatum, para pòiam»

L'amor al club no és quimera.
Ho diu en Pere Llàstics, de Breda.

Breda, la de les olles
celebra sa festa major
i son programa l'ompla
tot lo mes bó i millor.

Inutil dir que figura
en el programa citat
un gran partit entre el Breda
i un team de nostre ciutat.

En Pere Llàstics Campins
mitg centre, alt i fornit
es del Breda Futbol Club
el jugador preferit.

Els sens pases a les ales,
el joc seré defensiu,
els cops de cap «semitecos»
desconcerten el mes viu.

En el partit celebrat
a Breda en motiu de sa festa,
en Llàstics jugà com jamay;
la victoria fou sa gesta.

I el equip visitant
al veure un joc tan valent,
se l'emportà a ciutat
paganli un bon suplement.

Vestín alguns jerseys més,
pronta es va fer un nom,
i poc temps despus el veyém
convertit en «campeón».

En Llàstics es ya famós,
fura a l'Olimpiada,
ya no es el nágés d'ahans
que devant de tot badava.

Es un jove distingit
i sap fé hasta el tronera
cobra un pico mol crescut
i es mes famós qu'en Piera.

Sa efigie «fiel y sincera»
adorna mois rotatius,
de les dones n'es quimera,
s'en fum dels qu'es diuen vius.

Els reporters es desvelen
cercanlo constantement
interviews proposanli
qu'ell accepta displicent.

Sen d'en Llàstics ya famós
el seu gran «amor al club»
(cosa que proclama sempre,
deixán a tothom confós)
fou causa de que un plumifer
li preguntés afanyós:

—A que ve tan pregonar
son amor i sa constancia
al seu club, que tan aviat,
es l'Europa o bé el Barca?

A lo qual en Pere Llàstics
molt decidit contestà:
(igual com en Lluís XV
quan digné: l'estat c'est moi)
—Aixó que a vosté l'estranya
sen del club yo lo millor
es «la mar» de natural,
no ya dubte: el club soc yo.

—I sembla que mes amor
que a mi mateix yo em tinc
ho demostra ya ben clar
del diner el divi trinc.

I tot dien aixó
en Llàstics feia sonar
els duros de sa butxaca
«oriundos» del seu jugar.

KDLIK

TEMA LLIURE

LES MEVES SABATES

Lema: Pastarada

Unes botes m' he comprat
no molt bones pro barates
d'un fenomen fracasat
avien sigut les sabates.

Me les poso entusiasmat
surto al camp molt dieidit
s'em reventan del costat
per dabán m' he surt un dit

No puc corre, m' he fan mál
al taló els claus se'm clavan
per pega faig un panal
les ag lles m' he s'acaban

Sis ralets mals aguanyáta
m' he van costar les sabates
y veieu els resultats
un grapat de mala patas

PASTHTAS

Tratado psicológico de fútbol

(Al alcance de todas las fortunas)

Seguido de 12 apéndices y un cuadro sin óptico

por

BUENDIA Y GASOL

En un cuadro se ponen los tantos del club que gana y en el otro los del que recibe, o viceversa.

El lápiz es una cosa que sin punta no sirve para una sopa. Nada hay más tonto que aquello que no se le ve la punta. Los lápices mejores son los de tinta, de carbón y de mina. Los que menos sirven son el el lapizlázuli y la pizpireta.

CAPITULO OCTAVO

CONSEJOS PREVIOS

I. Antes de jugar, conviene comer algo ligero; p. e.: un huevo pasado por agua, una liebre, un pardal, etc.

II. Debe estarse dos horas después de la teca antes de salir al campo. En verano, se puede salir al campo siempre que se quiera. De salir después de atracarse, se expone a resultar provocador.

CAPITULO NOVENO

EL PERFECTO ESPECTADOR.

En ninguno de los 6,464 reglamentos que nos hemos empasado hemos visto, y esto que lo hemos buscado con candeletas, que se garle del público. Todo dios se mete a decir que si la pelota, que si las patacadas, que si el reflí, que si patatim, que si patatam... pero nadie piensa en que los del gallinero también tienen sus deberes. El deber es lo que más hástigo hace. Yo un golpe, por deber 6 nabos, me hicieron unos morros nuevos.

Por esto quiero que se hagan cargo de que esto del deber es una cosa más seria. Conozco, de serias, muchas cosas y muchas películas, pero como los deberes nada.

El buen espectador se divide en dos clases. La primera es diferente de la segunda, porque si no, la segunda sería igual que la primera y la primera no sería segunda ni la segunda primera porque no habría primera ni segunda, etc., etc.

Los de 1.ª clase van a la tribuna. Los de 2.ª van al sol aunque esté nube. Los de la tribuna tienen la obligación de esvalotar para animar a los suyos. «Vostès venen aquí per animals...», les dicen los directivos, señalando las monas de jugadores. Y para animarles como cale, el espectador tribunicio dice 'oros, pepas, carcamales y federativos a los del otro cantón, y al reflí, cuando mete los pies al cubo o cuando no hace bondad, le dice el nombre del puero. Su misión acaba aquí. Su misión no pasa de baladrear. Sumisión es su lema. Sa le ronco que no puede decir haba, pero nunca hace el salto al cabo de abajo. Algunos golpes va a ídem con los morros de higo que son del bando contrario, pero antes de ir a setas se lo mira bien bien, pues Dios nos en guarde de un ya está hecho y un ñaño se recibe en un tres y no nada y no se está por broques.

En cambio el espectador de la general es de otro tararán. También esvalota, pero lo hace con otra mena de manera de cosa, ya que la habilla de saber de que va y no dice tantas bestiezas. Pe-

ro en cambio, cuando le sube la mosca a la nariz, baja al campo, hace piñas con el árbitro, atuña a los contrarios, esmicola al portero y hace un estropicio tal que a su costado los hungs resultan otros y la batalla del Marne fué una amigable xirínola.

Así, pues, los deberes sacrosantos del espectador de tribuna son:

Animar al jugador suyo. Desanimar al no suyo. Coaccionar al reflí para que sea imparcial. Gritar como una mala cosa. No saber una papa del juego. Hacerse un panzón de reir cuando los suyos hacen un faut y decir: «qué murrios son!» Indignarse hasta el cabo de arriba cuando el que hace la falta es de los otros. Callar como unos mudos los fauts de casa. Viceversa.

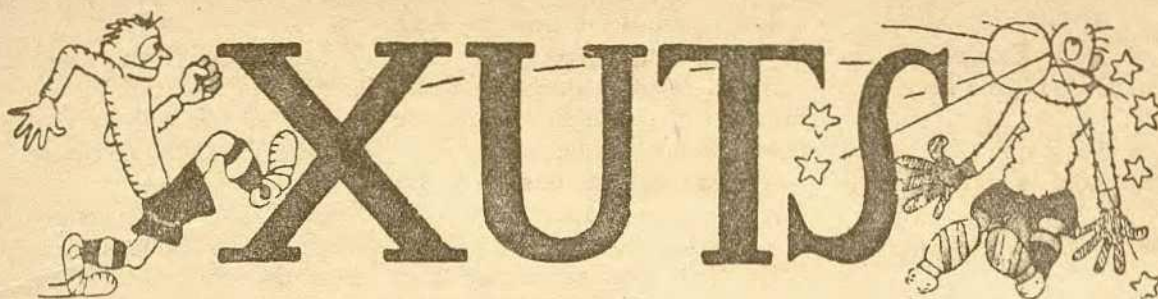
El espectador plebeyo viene obligado a:

Chillar. Ir armado. Perder la vida con resignación. Ir a la delega por la causa. Recibir sumandas. Lucir los azules en Canaletas.

Y ahora, tocados todos los puntos, semipuntos y pseudo-puntos preambulares y prologotivos del noble juego de la coentraremos, tarot en mano, a ocuparnos, consciente, rauda y concienzudamente de las fases del mismo. Comenzaremos por el principio, que es por donde se empieza siempre, menos en las comidas que se comienza por la escudilla, y por la base, que es por donde se comienzan todas las obras (menos los pozos).

Comencemos, pues.

(Continuando)

A l'«Avenç» s'hi va ficar un microbi que en diuen «jiudama».

De totes maneres es veu que aquest microbi ha respectat altres clubs de Sant Andreu, un d'ells l'«Andreuenc».

Tot és degut a manca d'higiene.

Degut al nombrós contingent de públic que no pogué entrar al local on es celebrava el combat Ruíz-Cañizares, la policia es vegé obligada a donar una càrrega a fi de descongestionar els voltants.

A l'Elies, llegint això, se li feia la boca aigua.

En Cañizares, abans de boxejar amb en Ruíz, digué als periodistes madrilenys:

«—No soy amigo de exhibiciones y no quiero que me saquen caricaturas ni fotos. Tampoco aceptaré entrevistas. Quien desee apreciar mi clase que vaya esta noche a ver el combate y podrá darse perfecta cuenta del valor mío y del de mi adversario.»

Però el públic no pogué *apreciar su trabajo* perquè en Ruíz el va desencolar així que el va veure.

Llàstima de declaracions!

«La Federación Nacional» no va permetre que en la Selecció Catalana hi juguessin en Garrobé i l'Olivella.

Escotin, i dispensin, no ho varen fer pas per afavorir als de Madrid?

Es un mal pensament, saben?

La Federació ha dit que si l'«Europa» vol tornar al bon camí, té de començar amb un partit de promoció.

Quin esdevenidor més negre!

En Rosell té la intenció de fundar un diari d'esports, posant-hi en Karomte, de Bilbao, de director.

Se'n dirà *El Bacalao Deportivo* i servirà per fer la llesca a *La Cornada*.

En Corbinos no les té totes.

En Massagué, del «Terrassa», ha rebut proporcions de fer el salt, d'un club que està separat de la Federació.

Ens sembla que no acceptarà.

Els jugadors del «Barça», a Bilbao, se'n portaren la palma. En Sami féu dos gols i en Piera i en Sagi un cada u.

Felicitem a en Noga perquè aquesta vegada l'ha encertada. Si no fos tan gran, li diríem *precoz*.

El doctor Segura va anar a Bilbao per a donar ànims als jugadors catalans. Com si diguéssim, uns quantes injeccions de cafeïna.

Només hi mancava mossèn Lletuga amb els auxilis espirituals.

El nebot d'en Pic i en Paco Munné, gendre d'en Cardona, anaren a Bilbao acompanyant als jugadors seleccionats, més con-

tents que si fessin la primera comunió.

A la gent senzilla tot els fa il·lusió!

Un directiu del «Barça» que no porta lentes ni fuma puro amb anella (així tothom l'endevinarà), ens ha assegurat que en Cros va al «Barça».

Nosaltres no els creiem de res als directius del «Barça», però aquesta vegada no hem sapigut què contestar.

Lo únic que podíem contestar-li és que: ja ho sabíem!

Un directiu de l'«Español», tirant-nos el fum a la cara provocativament, ens ha engegat l'escofetada aquesta:

—L'Olivella ja és nostre! A veure si ens en farà un «xut» d'això!

L'hem mirat enlluernats i ens ha rodat el cap.

La mare! Quin xàfec de traspassos!

En Sami té relacions amb una bilbaïna. Diu que es va enamorar d'una xicota que li posà per condició que tenia de fer un gol ell tot sol si volia ésser correspost.

Ja ho saben els del «Barça»: aquell gol que va fer en Sami tot sol, sense ajuda de cap més jugador, el deuen a una bilbaïna.

Nosaltres proposem a la Junta que nomeni a la xicota d'en Sami sòcia honorària i al camp de Les Corts li posin el *busto*, fent companyia al d'en Gamper.

La Junta de l'«Europa» ha declarat article de última necessitat el bacallà.

En Rosell està que trina veient que perdrà tota la parròquia de Gràcia.

La guerra no té entranyes.

A en Cañizares, a Madrid, en Ruiz el va enviar «cacau» d'una trompada que encara el xicot trontolla.

El van enllestir en cinc minuts.

Catxassa, noi, fes com l'Alís i digues que no et convenia guanyar.

En Matas, en deu dias ha perdut deu quilos.

Se gratificará su devolución.

L'Enriquet Matas, l'arquitecte constructor de la Catedral Europea, ja desconfia de cobrar.

Alguns sacrificis es tenen que fer per la família!

Males llengües fan córrer que en Garrobé i en Reyes ja no tornaran de València.

I pensar que de cronistes esportius no en volen!

No sabem lo que és bo!

En Quicoff, per telèfon, ens comunica una nova espaterrant, sensacional...

Però el telèfon tenia *cruce*. Vatu la regalèsia! No més vàrem poder sentir paraules soltes... «Matas... Govern civil... Dissolució... Política...»

Res. No hi ha manera de lligar-les.

Esperem veure en Quicoff per a treure'n l'entrellat.

L'«Avenç» primer va fer un punt de *torero*.

Després va desfer-lo.

Això no fa avenç. Més aviat fa retrocés.

L'«Español» i el «Barça» estan a partir-se un pinyó.

Mau! Això és que a l'«Español» no el consideren digne de ésser «eterno rival».

Y això és un *dos-doro*, La Riva!

En Feliu ocupant el lloc d'en Samitier. Això li faltava veure a en Nogareda.

Si no fos que està de morros amb en Corbínos, escriuria unes altres *Crónicas de un apasionado*.

Però al *Mundo* no les hi volen!

En el campionat de Cross, conegut a Madrid, Catalunya ha guanyat el dallonses de les regions. I ens havem quedat tots satisfets.

Qui no s'acónso a és perquè no vol...

L'«Europa» ha rebut 6,241 cartes d'adhesió...

Però platònica, eh?

Que una cosa es el querer...

L'«Andreuenc» va jugar amb l'«Europa» i la Federació l'ha sospès.

No: si tenia raó en *Pepito Torrens*: Ara, això s'adoba.

A Bilbao no varen poguer omplir el camp.

Diuen que es degué a què la entrada valia tres pàfies.

Allí, per lo vist, la esportivitat no passa dels deu ralets.

En Planas va donar 84 surts a en Zamora.

I en Zamora va esparverar 86 cops a en Planas, amb les seves filigranes.

En Sancho ha volgut ensenyar a en Meana com juga un empleat municipal, amb sang al nas i tot.

Però en Meana, des de que el va qualificar de *hasto*, no es dona per al·ludit.

Les mans d'en Feliu varen malbaratar un gol...

No sé de què serveixen les mans a un davanter centre...

En Triana va donar el primer disgust a en Zamora als tres minuts de començada la gresca. I en Zamora va dir que «allò no tenia importància».

Noi, la serenitat et perdrà.

En Monjardín va entrar a en Zamora fent el salt del congre i en *Ricarditu* li va estovar l'apèndix nassal.

La cosa acabà amb un penalty, que va fer-se càrrec de les circumstàncies i s'en va anar als núvols.

Els que volien que expulsessin a l'«as de los guardametas» (quina gana!), es varen quedar amb els mals desitjos.

En Murguia va senyalar 64 offides contra els catalans.

En Zamora opinava que al cognom d'en Murguia hi sobrava una i.

A en Greenwell li varen consultar *sobres* qui triaria. I ell que sí, que tria a en Feliu, del «Sans».

Ah! En Greenwell és entrenador del «Sans».

Casualitats.

En Kinké toca el dos de Sevilla.

S'en va a Granada, d'entrenador.

Sevilla estarà de dol.

O Granada, aneu a sapiguer...

En Rosell està empipat amb els de *La Jornada* i els vol portar al Jutjat.

Noaltres, en això, no hi toquem cap *pito* i no ens hi ficàrem sinó fos que son d'una mena de manera que les habilitats ens fan tres coses.

En Morell, en una carta que envià al *Mundo* diu que la Federació va denegar una demanda de subvenció feta per *La Jornada*. Oi que tothom es creuria qui sap què?

Doncs es tracta d'una circular que'l diari d'en Corbinos envià a les entitats esportives demanant premis en metàl·lic per una carrera.

Home! Això de donar morro per penca, no està bé!

L'altre dia vàrem veure jugar en Grapa i el Papà, en el camp de l'«Español»

No saben qui són, o?

Millor per vostès. Així no saben lo que és anar per vells...

Val lo menys sis ralets el retall que publica *El Pueblo Vasco*, de Bilbao.:

«Arbitrando un conocido vizcaíno, un jugador cogió un ladriño para agredirle.

El árbitro realizó la correspondiente protesta, y esta es la hora en que la Federación Catalana nada hizo. El agresor era del España, que jugaba contra el Español.»

España? Español? Ves que se n'hi endonava a la Federació!...

L'Oscar d'Oviedo, s'en va al «Valencia».

Es veu que el tramús és força atractiu.

O el cacau.

Diu un cronista de Santander: Si Alcántara no padece ninguna lesión, nos parece descabellado el no incluirle, tanto por su historial, como por su juego.

Para nosotros Zabala no es más que un jugador de «moda», como lo ha sido Sancho, pero nunca un verdadero jugador de talla.

Zabala, al igual que el medio centro catalán, lucirán con brillantez contra equipos más inferiores al suyo, pero en cuanto

haya nivelación de juego con alguna desventaja, ni el uno ni el otro es capaz de conseguir la victoria.

Y el jugador internacional debe ser esto; no una vulgaridad más o menos vistosa.»

D'això s'en diu parlar bé, i amb finura.

Aprèn, Karomte.

El Pueblo Vasco sí que va i fa un plebiscit. Segons aquest, en Zamora és el millor porter, amb 15,403 vots. Tira peixet! En Vidal, malgrat ésser al seu país, sols ha tingut vuit vots.

Però en tocant als davanters s'ens gira la truita. En Carmelo té 10,200 vots i l'Alcántara vuit.

En paus.

A l'Armet i a l'Spencer, la Junta del «Sevilla» els ha castigat a un mes de dejuni de pilota, perquè estan desentrenats.

Potser sí que un mes sense jugar és el millor procediment per a entrenar als jugadors!

En Sami, diuen els que hi eren, va jugar *horrores*.

A veure si ara resulta que el seu lloc és l'interior esquerra!

Alcántara, ja tens substitut!

En Peidró, en sapiguer que tenia d'anar a Madrid, que de què que no es desmaia d'alegria.

Ja era hora de que guanyessin els *moros*.

L'altre dia en Platko fins va fer *zamoranes*.

Aquest minyó acabarà agafant fums!

En Rosendet Pich ha fet dues conquestes a Bilbao.

Però en Zamora les hi va birlar.

Això, francament, no està gens bé.

La «Federació» llaura pels de

casa. Fa bé. Protegir l'indústria nacional és un deure de ciutadania.

Vegi's, en prova de lo que diem, la carta que en Salvà ha enviat al «Comité Provincial Balear»:

«Molt senyor nostre: Havent el «Balears F. C.» apel·lat a n'aquest Comité Directiu Regional del fallament emès per aqueix provincial de sa digna Presidència, amb motiu del partit «Anfós-Balears», après d'estudiar conciosament aquest assumpte, es prengué l'acord de confirmar el fallament d'aqueix Comité, fomentant-se en la desqualificació del àrbitre y demés disposem que el celebrar-se de nou el partit de referència sigui arbitrat per un *referé* de Barcelona.»

Qui serà l'apreciat amb un viatget a l'Illa daurada?

Segurament en Llovera.

L' hora del correu

Poteito.—Ens hi hem adormit. Vostè, per dintre, deu ésser de la broma!

El follet del gramòfon.—Per vostè no tenim un «no»! Escrigui i desfogui's!

Floridor.—Ha perdut l'actualitat.

Lorin.—No hi ha manera, no hi cap! Ens agrada, però no hi cap! Ho guardarem per un si de cas!

Be negra.—Queremos sidral, queremos sidral, sidral queremos, queremos, queremos sidral, sidral, sidral, sidral, sidral, sidral, queremos sidral. (Telé.)

El final és espèntic! Molt humorístic!

Un de Llofriu.—Que s'ho va pendre seriosament? No val a badar, jove!

Una nena rossa.—Pavera!

Un sidralista.—Dos rals i ens pregunta si ens convé? Que se'n rifa?

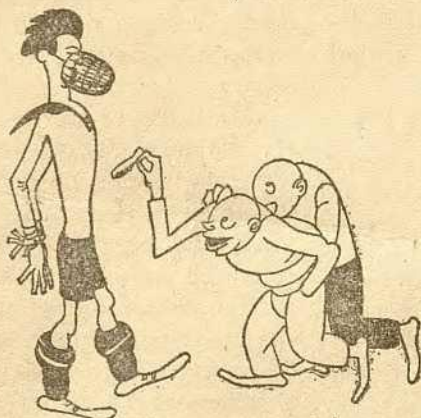
Pitus.—Si a casa seva ho saben, li pegaran. Val més que no ho publiquem.

Mandra primer.—Els primers xistos ens varen agradar; aquests, no. Vostè s'ha adormit sobre los laureles!

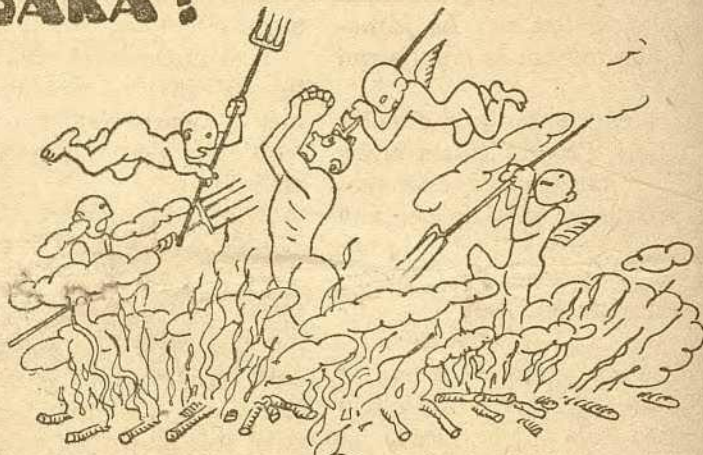
Aquell, Jo què to Krek, Ara, K. B. 7, Goal d'Orsay, Caromte, K. K. Tua, Rasagra, Ex-campió, El fill de la portera, Jordi a l'atac, Socràtic, Marqueset, Tem Terap, Pawnée, Vilagrossa, Tripallocavipasec, Ai dichol, Una nina de Sans, Conillfort, K. D. Fhor, Sholer Holmes, Un sidralista, Patap Laf, Quico Tranquil, Capcet de niu, Pepa la Bachillera i Borriessol.—Rebudes les poesies. S'aniran publicant.

(Resta correspondència per contestar.)

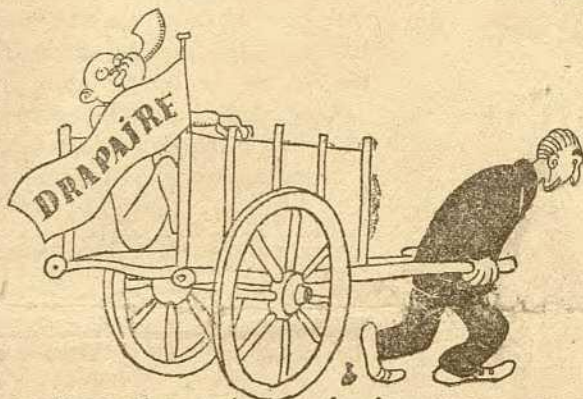
QUE PASSARÀ ?

- A en Julià li posaran munició perquè no mossegui

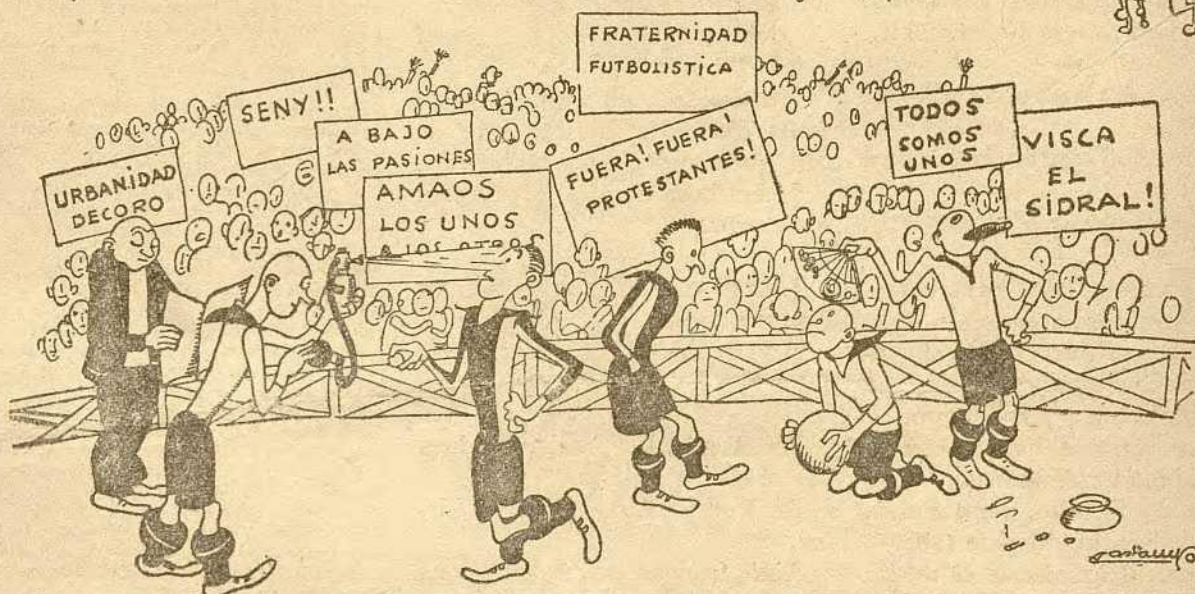
En Rossell serà condemnat al foc etern per culpa de "La Cornada"

- En Milego tornarà a fer lo que feia avans

En Matas fugirà amb les damiselles graciennes

So que serà l'any vinent el partit "Barcelona" - "Europa"

1922

5.8.81

5.8.81